

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6CoCsp/23/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123207056
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Radomský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8123207056.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Radomského a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Romana Lajoša v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. D. XX, XXX XX E., právne zastúpenej JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanej: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., Mlynské Nivy 1, 829 90 Bratislava, IČO: 31 320 155, právne zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 513,96 Eur s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/83/2023-95 zo 07.12.2023 v znení opravného uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/83/2023-133 z 08.1.2024 a opravného uznesenia Okresného súdu Prešov č. k. 8Csp/83/2023-154 z 20.5.2024 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v napadnutom výroku II.

II. Žalobkyni voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.: „I. Súd u r č u j e, že úver poskytnutý na základe Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 0025234794, z 02.06.2008, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalovaný je p o v i n n ý vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 513,96 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 12 % ročne zo sumy 513,96 eur, od 30.07.2023 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 0025234794, z 02.06.2008 v časti VI. Vyhlásenia Klienta, bod 2., v znení: „Súhlasím so spracovaním mojich osobných údajov v rozsahu uvedenom v tejto Žiadosti Bankou a/alebo CFH a ďalšími subjektmi uvedenými v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. (ďalej len „OP“) a Bankou a/alebo CFH poverenými osobami uvedenými na internetovej stránke Banky a/alebo CFH, za účelom overovania mojej úverovej spôsobilosti, kontroly rizika budúcich obchodov, plnenia Zmluvy a ďalších účelov uvedených v OP. Súhlas udeľujem súlade so zákonom č. 428/2002 Z.z. na dobu 10 rokov od podpisu Žiadosti. V prípade vzniku záväzkového vzťahu súhlas udeľujem na dobu trvania záväzkového vzťahu a na dobu 10 rokov od zániku tohto záväzkového vzťahu, pričom svoj súhlas som oprávnený odvolať najskôr po jednom roku od zániku predmetného záväzkového vzťahu alebo od udelenia súhlasu pre prípad, že Zmluva nevznikne, a to písomným vyhlásením doručeným Banke a Správcovi.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

IV. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 0025234794, z 02.06.2008 v časti VI. Vyhlásenie Klienta, bod 4., v znení: „Vyhlasujem, že pred podpisom tejto Žiadosti som sa oboznámil s (a) OP, ktoré sú súčasťou tejto Žiadosti, súhlasím s nimi a zaväzujem sa ich dodržiavať, (b) Cenníkom, Štandardnou úrokovou sadzbou a Sankčnou úrokovou sadzbou, (c) zmluvnými podmienkami prostredníctvom Formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mi bol písomne doručený a prevzal som ho.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

V. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., k Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 0025234794, z 02.06.2008 v čl. V. Zúčtovanie, úhrada a platba, v bode 25. v časti, v znení: „V prípade uvedenia nesprávneho čísla účtu alebo variabilného symbolu na platobnom príkaze bude Banka považovať úhradu za nezrealizovanú. Klient určuje a súhlasí s tým, že Banka priradí platby k záväzkom Klienta v poradí určenom podľa uváženia Banky.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

VII. Súd u r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Obchodných podmienkach pre vydanie a používanie kreditných kariet vydávaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s. v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s., k Žiadosti o aktiváciu Pôžičkovej karty Quatro, č. 0025234794, z 02.06.2008, v čl. XI. Mimosúdne riešenie sporov a Rozhodcovská doložka, v bode 61., v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré by v budúcnosti medzi nimi vznikli zo Zmluvy sa budú riešiť prednostne dohodou zmluvných strán. Ak nedôjde k dohode podľa predchádzajúcej vety, Banka navrhla a Klient súhlasil s tým, že v akomkoľvek spore, nároku alebo rozpore vzniknutom zo Zmluvy, alebo v súvislosti s ňou (vrátane všetkých otázok týkajúcich sa jej existencie, platnosti alebo ukončenia) bude rozhodovať Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie podľa jeho rozhodcovských pravidiel, ktoré sa na základe tohto odkazu stávajú súčasťou tejto Zmluvy alebo príslušný všeobecný súd. Sídлом rozhodcovského konania je Bratislava. Jazykom rozhodcovského konania bude slovenský jazyk.“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.“

2. Napadnuté rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3 a 5, § 54 ods. 1 a 2, § 451 ods. 1 a 2, § 456, § 107 ods. 1 a 2, § 100 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 a § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 2, § 4 ods. 1 až 4 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“), § 3 a § 10c Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z.“) a § 298 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

3. Skutkovo ustálil, že žalobkyňa dňa 29.05.2008 vyplnila žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro, z článku II. ktorého vyplýva schválený úverový rámec 30 000 Sk (995,81 eur) so štandardnou mesačnou splátkou 1000,- Sk (33,19 eur). Súčasne ustálil, že z článku VI. označenej žiadosti s názvom „Vyhlásenia klienta“ vyplýva dojednanie, že prijatím a schválením žiadosti zo strany banky sa žiadosť stáva zmluvou o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty F., A. vydávanej v spolupráci s CFH. Nadväzne vychádzal zo záveru, že zo strany banky bola žiadosť schválená dňa 02.06.2008. Okrem toho z Prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS zistil, že žalobkyňa sa na označené združenie obrátila za účelom poskytnutia poradenstva a dňa 04.04.2022 im predložila označenú zmluvu, na základe ktorej ju informovali o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako aj o neprijateľných zmluvných podmienkach, ktoré obsahuje. Ďalej konštatoval, že podaním z 30.06.2016 žalovaný oznámil žalobkyni postúpenie pohľadávky z tejto zmluvy na spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o. k 19.09.2016. Z prevedeného dokazovania považoval za preukázané, že žalovaná poskytla žalobkyni revolvingový úver v postavení podnikateľa a to vo výške 30 000,- Sk, pri mesačnej splátke 1000,- Sk, ktorý bol neskôr zvýšený až na sumu 1950,- eur. V konaní považoval tiež za nesporné, že žalobkyňa čerpala peňažné prostriedky v celkovej výške 3 028,14 eur a žalovanému uhradila sumu vo výške 3 542,10 eur.

4. Právne uzavrel, že vzťah založený medzi sporovými stranami je spotrebiteľský, vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý bol poskytnutý podľa zákona č. 258/2001 Z.z. a to vzhľadom na povahu účastníkov tejto zmluvy. Konštatoval, že za uvedenie ročnej úrokovej sadzby nemožno považovať výšku úrokovej sadzby uvedenú v indikatívnom výpočte RPMN práve preto, že je to len indikatívny

výpočet, nezodpovedajúci parametrom uvedeným v úverovej zmluve. S odkazom na § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. uzavrel, že veriteľ od spotrebiteľa nemôže požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere. K posúdeniu, či označená zmluva obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, a či spĺňa náležitosti vyžadované § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z. z. poukázal na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Cdo/140/2000 z 29.06.2022 a sp. zn. 5Cdo/132/2017 z 29.10.2018. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že úver, ktorý bol žalobkyni poskytnutý je bezúročný a bez poplatkov a to pre nedodržanie obligatórných náležitostí úverovej zmluvy vyžadovaných zákonom č. 258/2001 Z.z. Nakoľko v konaní nepovažoval za sporné, že žalobkyňa čerpala peňažné prostriedky v celkovej výške 3 028,14 eur a žalovanému uhradila sumu 3 542,10 eur, mal za to že nárok žalobkyne voči žalovanej na zaplatenie sumy 513,96 eur, ktorá je rozdielom medzi plnením žalobkyne a poskytnutou sumou predstavuje sumu bezdôvodného obohatenia žalovanej podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodu plnenia bez právneho dôvodu. Procesnú prípustnosť žaloby o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov videl v režime zákona č. 258/2001 Z.z. v ustanoveniach zákona o ochrane spotrebiteľa (R 10/2022). K námietke žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie konštatoval, že postúpením pohľadávky na zaplatenie nesplatennej časti úveru nedochádza k zmene účastníka úverovej zmluvy. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovanou poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/29/2021 z 28.09.2021 konštatujúc jej právnu irelevantnosť. Z prisúdenej sumy považoval za dôvodné priznať aj úroky z omeškania vo výške 12 % ročne od 30.07.2023 do zaplatenia, aplikujúc pritom § 517 ods. 1 a 2 OZ, § 563 OZ a nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z. Rozhodnutie o určení neprijateľnosti konkrétne vymedzených zmluvných podmienok založil na aplikácii § 298 CSP, ktorý aj v individuálnom spotrebiteľskom spore umožňuje bez návrhu určiť, že zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Súčasne konštatoval, že zmluvné podmienky uvedené v časti VI., bod 2 a bod 4 označenej zmluvy boli už opakovane vyhlásené za neprijateľné viacerými rozhodnutiami, k čomu poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/99/2022 z 28.12.2022. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsahujúcej rozhodcovskú doložku videl v tom, že žalovaná ju so žalobkyňou nedojednala individuálne, ale táto podmienka už bola vopred naformulovaná v obchodných podmienkach a súčasne jej neprijateľnosť bola vo vzťahu k žalovanej už právoplatne judikovaná, napríklad rozsudkom Okresného súdu Svidník, SK-3Csp/7/2022 z 18.07.2023. V rovnakom rozhodnutí bola za neprijateľnú určená aj zmluvná podmienka, podľa ktorej neuvedenie správneho variabilného symbolu na príkaze k platbe sa považuje za neuhradenie splátky. V rozhodnutí Okresného súdu Prešov, č.k. 20Csp/91/2020-37, zo dňa 07.09.2020 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 19CoCsp/54/2020, z 10.06.2021 bola obdobná zmluvná podmienka, avšak vo vzťahu k inému veriteľovi, vyhlásená za neprijateľnú. Nadväzne konštatoval, že zmluvné ustanovenie upravujúce započítania platieb zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, keďže započítanie platieb ponecháva výlučne na veriteľa, čo je v priamom rozpore s ust. § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 a § 262 ods. 2 CSP, majúc za to, že žalobkyňa mala v konaní plný úspech, čo sa prejavilo vo výroku VIII. napadnutého rozsudku.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sa podaním z 27.12.2023, spresneným podaním z 8.2.2024, čo do výroku II. odvolala žalovaná. Svoje odvolanie oprela o odvolacie dôvody vyjadrené v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V podstatnom namietala, že súd prvej inštancie sa vo veci nezaoberal námietkou premlčania vznesenou vo vyjadrení sa žalovanej k žalobe, na základe ktorej je časť uplatneného nároku premlčaná, a žalobcovi patrí bezdôvodné obohatenie len za platby vykonané od 25.7.2013 v celkovej sume 285,30 eur. Súčasne uviedol, že žalobcovi patria len platby z 23.8.2013 v sume 19 10 eur, z 19.09.2003 v sume 19,10 eur, zo 16.10.2023 v sume 19,10 eur, z 11.12.2013 v sume 25 eur, zo 17.01.2014 v sume 20 eur, z 24.03.2014 v sume 20 eur, z 26.04.2014 v sume 20 eur, z 29.05.2014 v sume 20 eur, z 19.06.2014 v sume 20 eur, z 29.07.2014 v sume 20 eur, z 30.09.2014 v sume 20 eur, z 21.11.2014 v sume 20 eur, z 26.01.2015 v sume 5 eur, z 23.03.2015 v sume 5 eur, z 22.04.2014 v sume 5 eur, z 01.06.2006 na sumu 10 eur, z 25.08.2015 v sume 5 eur a nadväzne na to navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok zmenil tak, že žalobcovi prizná len nepremlčanú časť uplatneného nároku vo výške 385,30 eur alebo rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Žalobkyňa sa vo vyjadrení k odvolaniu z 18.1.2024 v plnom rozsahu stotožnila s napadnutým rozsudkom, ktorý podľa nej spĺňa atribúty jasnosti, stručnosti a zrozumiteľnosti odôvodnenia. K vznesenej námietke premlčania poukázala na svoju argumentáciu v replike k žalobe z 03.10.2023 majúca za to, že počiatok plynutia objektívnej premlčacej doby nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné počítat' od momentu, v ktorom sa dodávateľ na úkor žalobkyne prestal bezdôvodne obohacovať, v momente ktorom došlo k objektivizácii výšky samotného bezdôvodného obohatenia. Napadnutý rozsudok preto navrhla ako vecne správny potvrdiť.

8. Žalovaná odvoláciu repliku ani žalobkyňa odvoláciu dupliku si v odvolacom konaní neuplatnili.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalovanej bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než tých, ktoré boli výslovne uvedené. Výnimkou by mohli byť len vady konania týkajúce sa procesných podmienok, aj keď v odvolacích dôvodoch neboli uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd v zákonom stanovenej lehote uverejnil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. K námietke nesprávneho skutkového zistenia z vykonaných dôkazov odvolací súd taktiež uvádza, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti. Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd uvedie v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom prirodzene neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných

dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

13. K odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, t. j. nesprávnemu právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Riešenie právnej otázky (*quaestio iuris*) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 9Cdo/23/2021 z 29.09.2021). Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010).

14. Súd prvej inštancie v časti napadnutej odvolaní (výrok II. napadnutého rozsudku) zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu a zo zistených skutočností prijal správne právne závery. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, poukazuje na jeho vecne správne dôvody, ktoré sú uvedené v jeho písomnom vyhotovení a s týmito sa v celom rozsahu stotožňuje. Z uvedených dôvodov odvolací súd preberá skutkový stav ustálený vo veci súdom prvej inštancie, v celom rozsahu sa s ním stotožňuje a v tomto smere poukazuje hlavne na odseky 5.1 až 5.3, 6. a 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Súčasne vo vzťahu k námietke premlčania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia odvolací súd poukazuje na bod 14. odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa taktiež v celom rozsahu stotožňuje. Na zdôraznenie vecnej správnosti odvolaní napadnutého výroku II. rozsudku uvádza nasledovné:

15. V súdnej veci považuje aj odvolací súd za nepochybné, že vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného spotrebiteľského úveru, čerpanie peňažných prostriedkov žalobkyňou v celkovej sume 3 028,14 eur a celkové úhrady žalobkyne na označený úver v sume 3542,10 eur došlo zo strany žalobkyne k preplateniu úveru v sume 513,96 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi plnením žalobkyne a poskytnutou sumou. Okrem toho vychádzajúc z obsahu žaloby, vyjadrenia žalovanej k žalobe, repliky žalobkyne a nadväznej dupliky žalovanej bolo medzi stranami nesporné, že žalobkyňa v priebehu desiatich rokov pred podaním žaloby poukázala žalovanej na úhradu poskytnutého úveru sumu 285,03 eur.

16. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, ktorý vychádza z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo/29/2021 z 28.09.2021 (publikovaného pod R 14/2022), ako aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 430/2018 z 05.12.2018, že pre určenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby v prípade bezdôvodného obohatenia získaného plnením na základe spotrebiteľskej úverovej zmluvy, ktorá je bezúročná a bez poplatkov, je podstatná skutočná vedomosť spotrebiteľa o tom, že nemá (nemal) plniť splátky spotrebiteľského úveru vo výške dohodnutej v úverovej zmluve. Táto vedomosť vzniká v momente, v ktorom sa spotrebiteľ dozvie o rozpore konkrétnych dojednaní zmluvy so zákonnou úpravou. Pokiaľ súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa bola dňa 04.04.2022 Združením na ochranu občana spotrebiteľa HOOS informovaná o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a tiež o skutočnosti, že zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, potom je nepochybné, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol žalobkyňu uplatnený v rámci dvojročnej subjektívnej premlčacej doby predpokladanej v § 107 ods. 1 OZ.

17. Súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku tiež správne zohľadnil právne závery vyjadrené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/268/2021 z 28.02.2022 (publikovanom pod R 15/2022), že článok VI. ods. 1 a článok VII. ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 sa vo svetle zásady efektivity majú vykladať tak, že im odporuje taká vnútroštátna právna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Tento

názor vychádza zo záverov vyjadrených v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 22.04.2021 vydanom vo veci C-485/19, konkrétne že zásada efektivity bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok v zmysle Smernice Rady 93/13/EHS z 05. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. Uvedené znamená, že v otázke dĺžky objektívnej premlčacej doby nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia je v tomto type prípadov potrebné vychádzať z predpokladu úmyselného zavinenia veriteľa na vzniku tohto bezdôvodného obohatenia.

18. V súdenom prípade súd prvej inštancie v potrebnom rozsahu zistené skutkové okolnosti prípadu a opísané právne východiská pokiaľ ide o určenie momentu začiatku plynutia objektívnej 10 ročnej premlčacej lehoty uplatneného nároku správne právne posúdil, keď začiatok jej plynutia neposudzoval samostatne vo vzťahu ku každej z jednotlivých úhrad realizovaných žalobkyňou na splatenie poskytnutého úveru, ale ako celok, ktorý vznikol až ku dňu 25.08.2015, kedy došlo k poslednej úhrade žalobkyne na predmetný úver. Uvedené právne posúdenie podľa odvolacieho súdu zohľadňuje fakt, že toto bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej vzniklo v dôsledku nesprávnej interpretácie konkrétnych dojednaní jednej zmluvy o úvere, ktoré sa napokon ukázali v konflikte so zákonnou úpravou, a preto skutočne tvorí jeden celok. V okolnostiach prípadu je zrejmé, že žalovaná získavala dlhodobo bezdôvodné obohatenie, prijímaním plnení bez právneho dôvodu od žalobkyne, o ktorých sa žalobkyňa na podklade danej zmluvy domnievala, že ide o splátky jej poskytnutého úveru, ktorý sa zaviazala splatiť v konkrétne dohodnutých mesačných splátkach. Pokiaľ teda všetkými splátkami dlžníka dochádzalo k úhrade záväzku majúceho základ v jednej zmluve o úvere, potom aj záväzok veriteľa, ktorý úver poskytol, na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniknutého prijímaním platieb nad rámec platne medzi stranami dojednaného záväzku musí rovnako ako zmluva o úvere, z ktorej tento nárok vznikol, tvoriť jeden celok. V takomto prípade však premlčacie doby začínajú plynúť až po skončení bezdôvodného obohacovania sa veriteľa z úverovej zmluvy. Odvolací súd v tomto ohľade poukazuje aj na právne závery vyjadrené Najvyšším súdom Slovenskej republiky v jeho uznesení sp. zn. 5XObdo/99/2019 z 24.5.2022 a v podrobnostiach na neho poukazuje.

19. Žalobkyňa preukázala, že o bezdôvodnom obohatení (o preplatení úveru) sa dozvedela dňa 04.04.2022, a že podľa nesporných tvrdení sporových strán uskutočnila poslednú úhradu na splatenie poskytnutého úveru dňa 25.08.2015, kedy sa bezdôvodné obohacovanie žalovanej skončilo. Preto až od momentu vykonania poslednej úhrady začala žalobkyňa plynúť objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia ako celku vytvoreného jednotlivými skoršími úhradami realizovanými v prospech žalovanej. Keďže žaloba bola súdu prvej inštancie doručená 25.07.2023, možno konštatovať, že k jej podaniu došlo pred uplynutím 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty upravenej v ust. § 107 OZ pre nároky vyplývajúce z bezdôvodného obohatenia.

20. Vzhľadom na uvedené tak súd prvej inštancie napadnutým výrokom II. vecne správne rozhodol, že žalovaná je povinná vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie v sume rozdielu medzi výškou čerpaných finančných prostriedkov a celkovou výškou úhrad žalobkyne na predmetný úver, t. j. v sume 513,96 eur a správne rozhodol aj o priznaní úroku z omeškania z tejto pohľadávky aplikujúc na túto časť nároku § 517 ods. 1 a 2 a § 563 OZ, ako aj § 10c a § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

21. Odvolací súd tak po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo dospel k záveru o nenaplnení žalovanou uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, z dôvodu ktorého stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa voči neúspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania rozsahu 100%, keďže žalobkyňa bola v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešná. Žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by v zmysle § 257 CSP nebolo dôvodné žalobkyňi priznať náhradu odvolacích trov neboli v okolnostiach prípadu vzhľadnuté.

23. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady všetkých priznaných trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).